

Larisas Mondrusas atgriešanās dzimtenē

Autors: Una Griškeviča

Publicēšanas datums: Ceturtdiena, 2003. gada 18. decembris.

Rubrika: Ziņas (6. lpp.)

"Kā es izskatos labāk - ar brillēm vai bez?" "Vakara Ziņu" fotogrāfam nedaudz koķeti jautā dziedātāja Larisa Mondrusa. Vienojamies, ka labāk tomēr brilles nost neņemt, bet dziedātāja smaidot piebilst: "Arī vīrs pirms uzstāšanās man saka, lai labāk brilles atstāju uz acīm, - tā es izskatoties inteligentāka..."

Dziedātāja smaidot atzīst, ka reizēm klausot vīra padomam, taču biežāk nākas meklēt kompromisu. Jāteic, ka pirms mēneša 60 gadu jubileju nosvinējusi Larisa Mondrusa izskatās lieliski, un viņu var tikai apskaust par vitalitāti, dzīvesprieku un interesi par visu apkārt notiekošo. 60 gadi - tas ir daudz vai maz? Dziedātāja smaida: "Man šķiet, ka daudz. Tomēr veca nejūtos..." Izmantojot pauzi, viņa no skaistas sarkanraibas krūzītes iedzer tēju un atzīst, ka pirms intervijas esot nedaudz uztraukusies, lai gan cilvēku interese viņu patīkami pārsteidz.

Šķiet, cilvēki Latvijā jūs atminas joprojām.

Trimdas latvieši izdevuši vairākas manas plates, arī "Svešā zemē stādu rozes", taču nezināju, ka viņi manas plates sūta uz šejieni. Koncertā Rīgā man pienāca klāt kāds mūziķis un stāstīja, ka, pārnākot no armijas, dziedājis vairākas manas dziesmas, arī "Svešā zemē...". Tas notika padomju laikā, tāpēc viņam bija lielas nepatīkšanas, jo - par kādu svešu zemi viņš dziedāja? Protams, šo dziesmu viņš vairs nedrīkstēja izpildīt. Gan viņš, gan citi, kas man koncertā nāca klāt, teica: "Atceros, kā manā bērnībā Larisas tante dziedāja, un nu pēc tik daudz gadiem viņa stāv manā priekšā un dzied!" Turklāt nupat šeit iznācis kompaktdisks ar divdesmit manām dziesmām. Tas patiešām ir ļoti jauki, un sajūtas nevar izteikt! (Smaida.)

Vai to var nosaukt par atgriešanos dzimtenē?

Jā, bet tas nenozīmē, ka man vajag te dzīvot. Esmu iekārtojusies Vācijā, un man neiet slikti. Tur dzīvo mans dēls Lorēns, un, kur viņš dzīvo un mācās, tur ir arī manas mājas. Latvija man saistās ar ļoti siltām jūtām. Galu galā - te esmu dzimusi, gājusi latviešu bērnudārzā, piedalījies dažādos konkursos ar dziesmām latviešu valodā. Dzīves posms Latvijā man bijis visinteresantākais. Te bija arī mana pirmā profesionālā uzstāšanās uz skatuves Rīgas estrādes orķestrī, kur iepazinos ar savu nākamo vīru Egilu Švarcu.

Ko jums nozīmē Rīga?

(Domā.) Atgriešanos pie bērnības, pie dzimtajām saknēm - ar skumjām pēc jaunības, ar skumjām pēc tām vietām un ieliņām, kur es katru dienu esmu staigājusi. Te jutos ļoti labi, te nebija nekādu nepatīkšanu...

Vai vēl atceraties pirmo publiski atskaņoto dziesmu?

Jā, jā! Šķiet, tā bija itāļu dziesmiņa "Ķirši", ko dziedāju latviešu valodā. To izpildīju arī nesenajā koncertā Latvijā. Tā ir jauka dziesmiņa par mīlestību, ķiršiem, atmiņām...

Cik jocīgi: toreiz, kad biju jauniņa, astoņpadsmitgadīga meitene, labprāt dziedāju dziesmas par mīlestību, par jaunību, par atmiņām. Toreiz gan vēl nedomāju, ka esmu jauna, ko tas nozīmē un ka kādreiz kļūšu vecāka. Tagad, dziedot tās pašas dziesmas, ir pavisam cita sajūta - man acu priekšā parādās viss piedzīvotais. Izrādās, ka man ir liela un interesanta dzīves bagāža... (Smaida.)

Kā jūs sākāt dziedāt?

Viss sākās ar dzejoļu skaitīšanu. Tie ļoti patika manai mammai, un viņa man tos mācīja. Tad nāca bērnudārza laiks, kad bija jāgatavo dažādi priekšnesumi; es to pratu, un man to patika darīt. Bērnībā nebiju īpaši kautrīga, un ļoti agri sajutu, ka cilvēkiem, klausoties manu dziedāšanu vai dzejolišus, mirdz acis. Kopš tā laika domāju: jā, es uz skatuves laikam drīkstu iziet biežāk... (Smejas.) Tad sāku mācīties dažādas dziesmas dažādās valodās.

Kā vadāt savas dienas mājās Minhenē?

Visu interesanto piedzīvoju pašlaik. Rīgā - te ir tāda dažādība, te varu atkal dziedāt. (Smaida.) Tur man ir labi iekārtota dzīve, tur esmu māte dēlam, tur man ir apavu veikals, kur man jābūt katru dienu. Diena paiet ļoti ātri, bet tā ir rutīna. Interesanti, ka tieši pēdējā laikā vairākos Vācijas televīzijas kanālos arvien biežāk parādās pārraides un reportāžas par Latviju - droši vien tāpēc, ka nākamā gada maijā Latviju uzņems Eiropas Savienībā. Mani paziņas, tikko padzird, ka atkal kaut ko rādīs par Latviju, man uzreiz zvana, lai arī es nepalaistu neko garām. Un ir ļoti patīkami, ka pēc šīm pārraidēm vācieši man saka: "Es nezināju, ka Rīga ir tik skaista pilsēta! Toreiz, kad tu mums par to stāstīji, mēs nemaz negribējām tā īsti ieklausīties un ticēt." Tad patiešām ir ļoti patīkama sajūta.

Pret rokdarbiem gan - tāpat kā bērnībā - iztuos ļoti noraidoši. Toties man šad tad patīk pagatavot kādu garšīgu ēdienu - tādu, kas garšotu gan manam 21 gadu vecajam dēlam Lorēnam, gan vīram. Arī tad jāmeklē kompromiss starp viegli pagatavojamiem ķīniešu ēdieniem, kas garšo manam dēlam, un karbonādi, frikadeļu zupu, štovētiem kāpostiem un kartupeļiem, kas joprojām ir mana vīra iecienītākie paēdieni.